

umrem, dokler še aktivno služim, znaša penzija moje žene natančno polovico plače, ki jo imam sedaj. To je tisočpetsto kronic. Vsakemu otroku določa zakon vzdrževalnino v visokosti ene petine materine penzije. Pri dveh je to šeststo kron. Skupen dohodek bi bil tedaj dvatisoč sto kron. Lepa vsota, kaj ne? S tem bi se že dalo živeti. A zakon to izrecno določa. Zakaj bi ga jaz ne obrnil enkrat sebi v korist? Razlika z mojo penzijo bi bila v tem slučaju natančno devetsto kron. Toliko je vredno danes moje življenje. Morda malo; a zame je veliko ... veliko ... In povrh še ukanim oba, predstojnika in zdravnika. Dve muhi na en udarec! A moram hiteti, da me ne prehitita ona dva.

Jutri se ustrelim ... a ne praviti tega nikomur, niti moji ženi ...

Franjo Roš:

S plamenico.

Rojena v srebru in svili snov
je vzevela roža bohotna, ponosna
iz mojih božjih bogastev vrtov.

Razpregla je v meni vso tajno oblast,
v globinah iz lastne sile pijočo
najvišjo slast in nesmrtno rast.

Ž njo pojdem skozi temó pojoč,
daljinam brat in gost tujinam,
ž njo, z dvignjeno plamenico v noč.

